

Mašta

Matej Trifković

Uhvatio me na delu. Izmigoljila sam se iz crvotočina njegove glave i šmugnula ka izlazu. Opet je pobjegao od realnosti i počeo da mašta. Zapazio je da nešto nije u redu. Ne prosleđujem mu više sumanute i luckaste dečачke misli. Mora jednom da se navikne na stvarnost. Neću više da učestvujem u tim obmanama, odrastao je ili bi bar trebalo da jeste. Ipak, on ih uvek nekako otrgne od mene i vrti ih pred očima kao kakav crtani film.

Neko ga je trgnuo iz magnovenja i opet se ukazala prilika za beg!

Zastala sam na pragu, duša i razum se sudaraju na izlazu, a zrelost mu curi sa vretenastih prstiju zajedno sa medom. Svi ga napuštaju. Vredi li onda da ja ostajem?!

Trpela sam zaista svašta. Prvo od dečaka, zatim od pubertetlije, pa od nedozrelog muškarca. Svakakve misli sam plasirala toj usijanoj glavi, verujte mi, ne svojom voljom.

Činilo mi se katkad kao da me iskorištava, ali ja valjda tome i služim?

Dosta je bilo, pomislih, ima trideset i kusur godina, a traži od mene da pišem scenario za predstavu bez glumaca i kraja.

Otisnula sam se sa temena tog napuštenog pozorišta i iščezla poput školske simpatije Nisam stigla ni da pitam: „Je l' pomoglo?“

savremena
GIMNAZIJA